

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. K.,**
nar., státní příslušnost: Ruská federace,
bytem v ČR: X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. OAM-527/ZA-ZA12-P11-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. OAM-527/ZA-ZA12-P11-2022, se **ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

2. Žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, protože žalovaný při hodnocení podkladů nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a tak věc nesprávně posoudil, dále žalovaný neuvedl dostatečně důvody výroku napadeného rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, případně doplňkové ochrany. Dále žalobce uvádí, že i obyčejní branci podléhající všeobecné branné povinnosti jsou nasazováni do bojů na Ukrajině proti své vůli. Žalobce byl v roce 2021 uznán způsobilým výkonu vojenské služby a je ve věku, kdy obecné branné povinnosti podléhá. Kroky Ruské federace nelze předjímat a opakování další mobilizace nelze vyloučit. Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně rozhodování za důkazní nouze, prospektivního rozhodování a rozložení důkazního břemene. To, že žalobce nebyl schopen prokázat jemu hrozící nebezpečí nyní a zde, neznamená, že nelze rozumně očekávat riziko vzniku nebezpečí v případě návratu do země původu. Dále se žalobce domnívá, že službu v ruské armádě nelze v současné době vnímat hodnotově neutrálně a nelze se ztotožnit se závěrem žalovaného, že potenciální bojové nasazení proti Ukrajině, kterou Česká republika významně podporuje, je pouhým plněním žalobcovy občanské povinnosti. Dále žalobce uvádí, že je ingušské národnosti a vyznává islám, přičemž do bojů na Ukrajině jsou nasazováni zejména příslušníci neruských národů Ruské federace, a uvádí odkazy na web Foreign Policy a zprávu o lidských právech od Ministerstva zahraničních věcí USA. Žalobce namítá, že se žalovaný v odůvodnění pouští do úvah hraničících až s diskriminací vůči žalobci, protože není možné vyvozovat závěry ohledně kolektivní odpovědnosti všech občanů Ruska. Žalobce nesouhlasí s politikou svého státu, vyjadřuje se proti ní a nechce se podílet na zločinech páchaných Ruskou federací na občanech Ukrajiny, proto na jeho žádosti o mezinárodní ochranu není nic paradoxního. Žalobci nelze klást k tíži, že žalovaný neuděluje mezinárodní ochranu žadatelům z jiných států nacházejících se v obdobné situaci jako žalobce. Srovnání s žadateli z Ukrajiny nepovažuje za přiléhavé, protože ti mají možnost získat dočasnou ochranu. Žalobce navrhuje, aby soud výše uvedené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné. Žalobce nesdělil důvody pro udělení azylu, správní orgán je nezjistil a nic nesvědčí o riziku skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu do jeho vlasti. Stav věci byl zjištěn v potřebném rozsahu, podkladové informace byly zařazeny do spisu a žalovaný vypořádal všechny důvody, pro které žalobce o mezinárodní ochranu žádal. Žalovaný nepovažuje žalobcův zájem o pokračování ve studiu za azylově relevantní. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a žádná okolnost nenasvědčuje, že by případný výkon vojenské služby měl být vůči žalobci uplatněn diskriminačně, přičemž mobilizace již byla ukončena. Žalobcova účast na mítinku v Praze na protest proti ruské invazi na Ukrajinu byla ojedinělá a náhodná a svůj nesouhlas s konfliktem již najevo nedal. Tvzení o pronásledování žalobcova otce pro otcovy proukrajinské názory žalovaný považuje za nevěrohodné. Žalobcovy obavy jsou navíc předčasné. Žalobce nepředložil a žalovaný nezjistil souvislosti, které by nasvědčovaly o důvodnosti obav z účasti na zločinech páchaných Ruskem. Snaha o legalizaci pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vycházel z řádně zjištěného stavu věci, který nesvědčí pro udělení mezinárodní ochrany. Vzal v úvahu tvrzené skutečnosti a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Z obsahu spisového materiálu, vplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

5. K žádosti žalobce sdělil, že je ingušské národnosti, dorozumí se česky, rusky a ingušsky a jeho náboženským přesvědčením je islám. Není členem žádné politické strany nebo skupiny, nikdy nebyl politicky aktivní. V Rusku naposledy žil v domě rodičů v Karabadiansku-Balkarsku. Do České republiky přicestoval 8. 12. 2019 letecky přes Moskvu, v Rusku byl dvakrát v roce 2021, naposledy přicestoval do České republiky letecky dne 20. 8. 2021. Ve dvanácti letech žil v Charkově na Ukrajině dvakrát dva měsíce kvůli otcově zaměstnání. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Je zdravý. O mezinárodní ochranu žádá, protože má brannou povinnost a v případě návratu do Ruska by byl povolán do armády a do války na Ukrajině. Nechce bojovat s Ukrajinou, nějakou dobu tam žil. Jeho otec tam pracoval, má tam kamarády a je kvůli tomu pronásledovaný. Žalobce je proti všem vojenským akcím na Ukrajině. Dalším důvodem je, že by chtěl dokončit studium střední školy v Praze, je ve třetím ročníku.
6. Žalobce v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že do České republiky přicestoval kvůli studiu informatiky na střední škole, které si vybral z důvodu nízké kvality ruských škol a lepšího uplatnění. Pobýval zde na základě víz, poslední žádost mu byla zamítnuta, protože zapomněl přiložit potvrzení o studiu v roce 2021, poté doložil potvrzení z roku 2022, ale dostal výjezdní příkaz. Na střední škole stále studuje. V Rusku se na něj vztahuje branná povinnost. V roce 2021 byl předvolán k lékařské kontrole a ke komisi, byl uznán schopným vojenské služby. Vojenskou knížku nemá, protože před jejím vyzvednutím odcestoval zpět do Prahy. S ruským politickým režimem nesouhlasí. Na Ukrajině bojují branci v žalobcově věku a dopouštějí se vraždění a dalších vojenských zločinů. Žalobcův bratranec hledá způsoby, jak se vyhnout odvodu. Žalobce ví o spolužácích, kteří byli odvedeni, a neví, jestli jsou na Ukrajině, ale kam jinam by šli. Všichni mladí branci jedou na Ukrajinu. Žalobce uvádí, že jsou pro ruský režim jen takové maso, které se posílá na Ukrajinu. Kdo dosáhl 18 let a nestuduje, musí jít do armády. Žalobce nemá ukončenou střední školu v ČR a ani jedenáctiletou povinnou školu v Rusku. Aby v Rusku složil závěrečné zkoušky ze čtyř předmětů, musel by se připravovat rok. Než by zkoušky dokončil, mohli by ho povolat do armády, protože by nikde nestudoval a neměl by odklad kvůli studiu. Žalobcův otec je pronásledován, protože se vyjádřil na podporu Ukrajiny, dlouhodobě pracuje na Ukrajině a účastnil se mítinků. Na dotaz, jakým způsobem je otec pronásledován, žalobce odpověděl, že za ním jezdí nějakí lidé z Ruska, ale neví přesně. S otcem o tom přímo nemluvil. Žalobce byl v na mítinku na podporu Ukrajiny na Václavském náměstí v Praze po začátku války, šel na něj se svými ukrajinskými spolužáky.
7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud vyšel v dané věci mj. z následujících ustanovení právních předpisů:
9. Podle § 12 zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
11. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *se za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
12. Žalobce uvádí v žalobě, že i obyčejní branci podléhající všeobecné branné povinnosti jsou nasazováni do bojů na Ukrajině proti své vůli. Žalobce byl v roce 2021 uznán způsobilým výkonu vojenské služby a je ve věku, kdy obecné branné povinnosti podléhá. Tyto své obavy žalovanému opakovaně sdělil i v rámci správního řízení, žalovaný se však s nimi vypořádal nedostatečně.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval, že branná povinnost a povinná vojenská služba jsou základními státoobčanskými povinnostmi, přičemž odkazoval na Úmluvu o právním postavení uprchlíků, Protokol týkající se právního postavení uprchlíků, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Úmluva o právním postavení uprchlíků a Protokol týkající se právního postavení uprchlíků však pojmy branné povinnosti a povinné vojenské služby neobsahují a Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod se pouze zmiňují o tom, že vojenská služba a služba vykonávaná z důvodu odmítnutí vojenské služby nepředstavují nucenou práci. Žalovaný dále citoval rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, č. j. 6 A 508/97, podle kterého povolání k výkonu vojenské služby není samo o sobě pronásledováním, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2004, č. j. 7 Azs 321/2004, podle kterého nepřijemnost výkonu vojenské služby nelze podřadit pod § 12 zákona o azylu. Žalovaný však v této souvislosti nezmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, podle kterého „*samotné plnění branné povinnosti nelze bez dalších souvislostí považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, pokud se ovšem jedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem, a pokud je daným státem respektována možnost odepření výkonu takové vojenské služby z důvodu svědomí či náboženského přesvědčení, ať již zavedením náhradní (civilní) služby nebo jiným způsobem, nebo přinejmenším, pokud takové odepření výkonu vojenské služby není ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. c) směrnice 2011/95/EU trestáno nepřiměřenými nebo diskriminačními sankcemi. Branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.*“

14. V případě plnění branné povinnosti v ruské armádě se nejedná o plnění takové povinnosti v regulérní armádě demokratického právního státu, které je v souladu s vnitrostátním a mezinárodním právem. Tato informace jednoznačně vyplývá ze správního spisu, do kterého žalovaný zařadil Informaci OAMP – Ruská federace: Bezpečnost a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav: březen 2023 ze dne 8. 3. 2023, kde se uvádí: „*V průběhu invaze se ruské jednotky včetně jednotek Ruskem podporovaných samozvaných entit na ukrajinském území – Doněcké a Luhanské lidové republiky – dopustily řady činů, které jsou považovány a nyní i vyšetřovány jako válečné zločiny (např. znásilňování, mučení, mimosoudní popravy, únosy). Na jejich vyšetřování se podílí mimo jiné Mezinárodní trestní tribunál spolu s ukrajinskými úřady. Během vojenských operací uplatňují ruské a proruské jednotky taktiku „spálené země“ a ostřelují cíle (civilní, vojenské) po celé Ukrajině.*“ Z tohoto důvodu nepostačuje obecné konstatování, že branná povinnost je základní státoobčanskou povinností. Je nutné reflektovat výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který specifikuje výjimky z tohoto obecného pravidla týkající se výkonu vojenské služby, která by mohla zahrnovat přímou či nepřímou účast na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.
15. Je nutné rozlišovat obavy z výkonu vojenské služby z důvodu plnění základní vojenské služby během útočné války země původu a z důvodu rozhodnutí o částečné mobilizaci, což žalovaný nečinil. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu kvůli svým obavám ze základní vojenské služby, o mobilizaci během správního řízení se nezmiňoval, ostatně pohovor s ním byl veden v době, kdy částečná mobilizace ještě neprobíhala. Žalobce až v žalobě uvedl, že je Rusko krajně nepředvídatelnou zemí, její další kroky nelze předjímat a opakování částečné mobilizace nelze vyloučit. Žalovaný se mobilizací věnoval a k plnění vojenské služby v širším slova smyslu opatřil zprávu o zemi původu, konkrétně Informaci Finské imigrační služby – Ruská federace: Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace ze dne 31. 1. 2023. V napadeném rozhodnutí žalovaný předkládá svůj závěr, který opírá o tuto zprávu o zemi původu, a to že mladým mužům vracejícím se ze zahraničí nehrozí jakkoli vyšší riziko jejich povolání k výkonu základní vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům, kteří na území Ruska pobývají, aniž by ho opustili. Tyto informace však zmíněná zpráva o zemi původu neobsahuje, protože se vůbec nevěnuje výkonu základní vojenské služby či nasazení do bojů na Ukrajině. Soud zdůrazňuje, že se citovaná Informace nazývá „Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace“ a obsahuje odpověď pouze na následující otázku: „Jak bylo se záložníky věkově způsobilými k vojenské službě, kteří se vrátili do Ruska ze zahraničí, zacházeno na hranici? Vyskytly se zprávy o mobilizaci na hranici?“ Není zřejmé, z čeho žalovaný usoudil, že by žalobce mohl být záložníkem, když neabsolvoval základní vojenskou službu. Žalovaný si opatřil zprávu o zemi původu, která se týkala výjimečného doplňování ruské armády na podzim 2022 (částečnou mobilizaci vyhlásil ruský prezident 21. 9. 2022 a její ukončení oznámil ruský ministr obrany 28. 10. 2022). Tato zpráva o zemi původu se vztahuje na záložníky, kteří se v zahraničí vyhýbali povolání ze záloh do armády v rámci mobilizace, nikoli na ty, kteří se v zahraničí vyhýbali výkonu základní vojenské služby. Zdroj, který je ve zmíněné Informaci citován, hovoří o kampani, ale jedná se o mobilizační kampaň. Z této zprávy vůbec nevyplývá, jak fungují odvody k základní vojenské službě a zda může být žalobce zapojen do bojů na Ukrajině. Citovaná Informace se proto nevztahuje na rozhodné okolnosti žalobce.

16. Okolnosti posuzované věci jsou identické jako v případě rozsudku NSS č. j. 1 Azs 253/2023 – 33, dle kterého od mobilizace je třeba odlišit riziko zapojení žalobce do bojů na XA, které mu brozí v souvislosti s výkonem základní vojenské služby. Stěžovatel tuto část tvrzení žalobce posoudil nedostatečně, jestliže pouze uzavřel, že plnění branné povinnosti není azylově relevantním důvodem. Neopatřil si totiž žádné podklady, které se týkají možnosti nasazení vojáků do bojů na XA v rámci výkonu základní vojenské služby, na což žalobce v průběhu správního řízení upozorňoval (při pohovoru k žádosti tvrdil, že jej mohou do bojů poslat i v rámci základního výcviku, navzdory veřejným vyjádřením). Z veřejně dostupných informací přitom vyplývá, že k takovým praktikám v XB dochází viz: <https://www.novinky.cz/clanek/zahranicni-rusti-poslanci-zvysili-horni-vekovou-branici-pro-sluzbu-v-armade-40438767>). K těmto okolnostem stěžovatel neshromáždil žádné podklady. Žalobce dosud základní vojenskou službu nevykonal, neboť z důvodu studia v České republice mu byl povolen odklad. Podle jeho tvrzení je povinen po návratu do země základní vojenskou službu vykonat, resp. má povinnost se k jejímu výkonu přihlásit, přičemž další odklad z důvodu studia mu již nebude přiznán, neboť odložit základní vojenskou službu lze pouze jednou. Stěžovatel se těmito tvrzeními žalobce blíže nezabýval a nezkoumal, zda bude žalobce povinen po návratu do země původu vykonat základní vojenskou službu a zda mu brozí přímé zapojení do válečného konfliktu na XA. Napadené rozhodnutí je tudíž v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Stěžovatel musí shromáždit dostatek podkladů týkajících se povinnosti vykonat základní vojenskou službu v XB a informace o tom, zda a za jakých podmínek dochází při jejím plnění k nasazení do bojů na XA. Teprve poté bude možné přezkoumatelně zhodnotit, zda žalobci brozí v zemi původu pronásledování, případně vážná újma v souvislosti s výkonem vojenské služby. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany může být za určitých podmínek také výkon vojenské služby, jestliže by mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN (srov. rozsudek ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45). S ohledem na obsah správního spisu nemá žádnou oporu stěžovatelovo tvrzení, že jsou žalobcovy obavy nedůvodné.
17. Stěžovateli také nelze přisvědčit, že by měl podmínky týkající se hrozby spojené s účastí v bojích na XA prokazovat žalobce. V případě, že by byl žalobce již k výkonu základní vojenské služby povolán, lze po něm jistě požadovat, aby tuto skutečnost doložil. Informace o podmínkách povolávání k výkonu základní vojenské služby, jakož i praxi vysílání vojáků základní vojenské služby do válečných operací na XA je však povinen shromáždit správní orgán. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, tvrdit jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen zajistit k žádosti o mezinárodní ochranu veškeré dostupné důkazy a nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (srov. rozsudky ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 5, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63).
18. Žalovaný i v posuzované věci nezjistil dostatečně skutkový stav o možném výkonu vojenské základní služby žalobce na území Ukrajiny, a to i se zřetelem k národnosti žalobce. Žalovaný si neobstaral zprávu o zemi původu, která by se týkala výkonu základní vojenské služby a byla by proto relevantní pro posuzování žalobcových obav. Informace Finské imigrační služby – Ruská federace: Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace ze dne 31. 1. 2023 se týká branné povinnosti v širším slova smyslu, ale zaměřuje se jen na mobilizaci, konkrétně na návrat záložníků do Ruska po jejím ukončení. Obavy z mobilizace však žalobce během správního řízení nevyjádřil, jeho obavy vycházely z výkonu základní služby, proto byl žalovaný povinen se zabývat výkonem základní vojenské služby a souvisejícím rizikem zapojení do války na Ukrajině.

19. Na str. 7 napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvádí, že v žalobcově případě „nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. On sám nic takového neuvedl a ani správní orgán žádné takové skutečnosti nezjistil.“ S touto argumentací pokračuje v následující pasáži: „samotná povinnost každého občana Ruska, včetně žadatele, účastnit se vojenské služby nebo v rámci případné další mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnosti či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ruských orgánů“. Úvahy žalovaného však nemají oporu ve správním spisu.
20. Žalobce již při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je ingušské národnosti a jeho vyznáním je islám, přičemž je obecně známo, že v Rusku je většina obyvatelstva ruské národnosti a dominantním náboženským vyznáním je pravoslavné křesťanství. Žalovaný měl k těmto údajům o žalobci přístup během celého správního řízení a jim navzdory dospěl k závěru, že nelze předpokládat, že by případný výkon vojenské služby měl být uplatněn diskriminačně. Žalobcovy obavy z výkonu vojenské služby je proto třeba posoudit i s ohledem na jeho menšinovou národnostní i náboženskou příslušnost.
21. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění, proto soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
22. Z pouhé skutečnosti, že cizinec požádá o udělení mezinárodní ochrany teprve po zániku jeho pobytového oprávnění nelze bez dalšího dovozovat účelovost takového postupu. V případě žalobce je zjevné, že důvodem pro požádání o azyl byla okupace Ukrajiny v roce 2022 ve formě otevřené agrese za účasti vojska Ruské federace. Je proto přirozené, že žalobce pocítil možnou újmu mu hrozící po návratu do Ruska teprve tehdy, pokud mu taková újma mohla vzniknout, a to nejen ve smyslu návratu do země původu, ale i se zřetelem k jeho věku, brance a vypuknutí otevřeného ozbrojeného konfliktu na Ukrajině v roce 2022, tudíž dříve žalobce takovou hrozbu újmy pociťovat objektivně nemohl.
23. Žalobce byl ve věci sice úspěšný, avšak náklady řízení mu nevznikly, proto soud rozhodl o nákladech řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. K.**,
bytem X,
zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2023, č. j. OAM-527/ZA-ZA12-P11-2022,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2024, č. j. 16 Az 25/2023-44, se v záhlaví opravuje tak, že se doplňuje uvedení zástupce žalobce: Mgr. et Mgr. Marek Čechovský, Ph.D., advokát, sídlem Opletalova 25, Praha 1.
- II. Výrok II rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 7. 2024, č. j. 16 Az 25/2023-44, se opravuje tak, že nadále zní:
Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **8 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Ve shora uvedené věci byl vydán rozsudek, ve kterém nebylo přihlédnuto k novému právnímu zastoupení žalobce, a to jak v části záhlaví rozsudku (označení zastoupení žalobce advokátem), tak v části výroku o nákladech řízení.
2. Při vyhotovení rozsudku, č. j. 16 Az 25/2023-44, došlo ke zjevné nesprávnosti, proto soud v souladu s § 54 odst. 4 s. ř. s. provedl opravu zjevných nesprávností, jak ve výroku uvedeno.
3. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – tj. převzetí

zastoupení a písemné podání k soudu ze dne 25. 1. 2024] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč [§ 13 odst. 4 téže vyhlášky]. Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, soud tak žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Žalovanému náhrada nákladů nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 8. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce